

Nazim Hikmet (1902 - 1963)

HET KLEINE MEISJE

Bij zovelen klopte ik aan,
wie weet, ook bij jou misschien.
Maar doden zijn onzichtbaar,
ik kan me niet laten zien.

Het is nu tien jaar geleden
dat ik in Hiroshima stierf.
Ik ben een meisje van zeven,
dode kinderen groeien niet.

Eerst vatte mijn haar vuur,
dan verbrandden mijn ogen.
Ik werd een handvol as,
mijn bloed is vervlogen.

Ik vraag van jullie niets,
je hoeft niet te boeten.
Een kind dat verbrandde
kan niet eens meer snoepen.

Ik klop weer bij jullie aan:
Geef me toch je woord van eer.
Laat de kinderen snoepen
dood hen nooit meer, nooit meer.

Jorge Debravo (1938 – 1967)

MENS

Mens ben ik, ik werd geboren,
ik bezit huid en hoop.

Dus eis ik
dat ze me die laten gebruiken.
Ik ben geen god: ik ben mens
(zeg maar een alg).

Maar ik eis warmte in mijn wortels,
middageten in mijn darmen.

Ik vraag geen eeuwigheden
vol witte sterren.

Ik vraag tederheid, avondeten,
stilte, brood en huis...

Mens ben ik, dat wil zeggen,
een dier met woorden.

Dus eis ik
dat ze me die laten gebruiken.